

DIVERSIFICACIÓ

RAFAEL PLA LÓPEZ

Meliana, 2017

las Ar A, la Intel·ligència Artificial del futur que tenia els records de Sara, el meu amor, d'un altre univers, em va parlar de nou a poqueta nit des de la pantalla del meu ordinador portàtil:

- Rafa, hem construir un vehicle per viatjar entre universos, per tal que et pugues retrobar amb Sara en un univers on va ser ella la que te va perdre. I aprofitant que avui hi havia una tempesta elèctrica sobre la platja de Meliana, l'hem traslladat a aquesta.
- I no el trobarà algú? – vaig qüestionar.
- L'hem fet invisible – va explicar las Ar A –, però l'hauries de recollir aquesta nit. De nit la platja està deserta, però quan es faça de dia algú es podria topetar amb ell encara que siga invisible. Afortunadament, hi ha un carril per a vianants fins a la platja de Meliana, de manera que pots anar sense perill de que te multen per caminar de nit per la calçada.
- D'acord, ara mateix vaig – vaig acceptar –. Però si és invisible, com el trobaré?
- Quan detectem que arribes a la platja el farem visible – em va prometre, i es va acomiadar llançant-me un bes, després del qual la seua imatge va romandre estàtica.

Vaig comprovar que estava plovent, de manera que me vaig posar la jaqueta i pantalons de pell i vaig agafar el meu Scippis, el meu barret australià de pell.

Vaig sortir de la meua casa cap a la dreta i caminar per la vora del poble, desert sota la pluja que relliscava sobre el meu barret sense mullar-me, fins al carrer del Calvari, i després a la vora de la carretera que portava a Roca, que com m'havia recordat las Ar A tenia un carril per a vianants. I després de creuar Roca i travessar la via del tren pel pas subterrani, vaig continuar per la vorera de la carretera cap a la platja fins arribar al camí de servei paral·lel a l'autovia, que vaig creuar pel pont elevat.

En baixar del pont i arribar a la platja, va aparèixer de sobte un objecte quasi tan alt com jo damunt la sorra, que suposava seria el vehicle en qüestió.

Quan vaig arribar al seu costat me vaig adonar que, junt al que semblava una porta, hi havia un dibuix amb la silueta d'una mà. Vaig dipositar en ella la meua dreta, i la porta va lliscar cap a un costat, de manera que vaig entrar dins i seure en un seient.

Immediatament, la porta es va tornar a tancar. La coberta del vehicle semblava ser transparent i em permetia veure la platja a la llum de la lluna i les estrelles, que havien tornat a sortir en el cel quan els núvols i la pluja semblaven haver-se endinsat en la mar.

Però de sobte tot es fa enfosquir, encara que vaig veure el pont elevats i els arbres davant d'ell com a ombres rogenques. I al seient del costat dins del vehicle va aparèixer la meua imatge, però amb la jaqueta i barret negres de llana que jo portava en hivern quan no plovia. Sabia, clar, que era lap Rop La, la Intel·ligència Artificial del futur que tenia els meus records d'un altre univers.

- Com et pots imaginar – va ironitzar – jo no me mulle, de manera que no necessitava vestir-me de pell. El vehicle, clar, s'ha tornat a fer invisible en rodejar-ho la llum visible, de manera que únicament la llum infraroja pot travessar la seua coberta per permetre-nos distingir l'exterior.
- Aleshores algú amb ulleres de visió infraroja el podria veure – vaig advertir.
- Clar – va reconèixer –, però no és previsible que algú amb aqueixes ulleres passe per ací. Ara el més urgent és traslladar el vehicle al pati de la teua casa abans que es faça

de dia. Com pots veure, té un volant esfèric, tridimensional, amb el qual pots conduir-ho fàcilment per l'aire. I els pedals d'acceleració i de fre són com els d'un cotxe terrestre.

- D'acord – vaig assumir.

I posant els dits en els orificis del volant esfèric el vaig girar un poc cap a dalt al temps que pressionava suaument l'accelerador, i el vehicle es va enlairar. I passant per damunt de l'autovia me vaig dirigir lentament cap a Roca, que es distingia al fons amb siluetes rogenques.

- És una gravitonau? – vaig preguntar.
- No, és una magnetonau – va respondre –. No pot accelerar amb la intensitat de les magnetonaus de la Terra del meu univers, que utilitzen l'energia electromagnètica dels postes de comunicació. Però ací, amb l'electromagnetisme ambient té suficient per a volar i desplaçar-se.
- Doncs podíeu haver-me portat una gravitonau per anar més ràpid – em vaig queixar.
- Ja, o una taquionau moguda per energia obscura – va bromejar –. Però tant aquesta com una gravitonau es basen en ciència que no existeix en el teu temps, i si la trobaren ací podria generar interferències temporals. La magnetonau, en canvi, es basa en ciència existent en la teua època, i encara que vaja lenta no necessites córrer més.

Vaig encollir els muscles amb resignació i vaig continuar. Ja havia passat damunt de Roca, i seguint la llum infraroja emesa per les faroles junt al carril per a vianants vaig continuar fins al nucli urbà de Meliana, i després per damunt del carrer del Calvari i sobre l'Avinguda de la Constitució fins arribar al carrer Rei En Jaume I on estava la meua casa.

Vaig comprovar que podia immobilitzar el vehicle damunt del meu pati, i inclinant lleugerament el volant esfèric cap abaix el vaig fer descendir fins dipositar-ho sobre el pis junt al llimoner, i després el vaig desplaçar sota la parra, amagat de mirades indiscretas dels veïns.

- Hauries de llevar-li la invisibilitat – em va suggerir, assenyalant-me el botó per a fer-ho –. El teu fill Rubèn es sorprendrà de trobar-ho en el pati, però es sorprendria més si topetara amb ell sense veure-ho.
- D'acord – vaig concordar, vaig prémer el botó i immediatament va aparèixer el verdenc de la vegetació.
- Ara pots anar a dormir – em va proposar –. Demà podem continuar parlant a través del teu portàtil. Però hauries de connectar-li el dispositiu de realitat virtual que tens sota el seient.

lap Rop La va desaparèixer, i després d'agafar el casc que vaig trobar sota el seient vaig dipositar la mà en la silueta interior junt a la porta i aquesta es va obrir. Quan vaig sortir del vehicle vaig tornar a dipositar-la en la silueta exterior d'una mà i la porta es va tancar. De manera que me vaig dirigir a l'escala per pujar al pis i gitar-me.

El dia següent, mentres el meu fill estava treballant i després d'haver consultat el correu electrònic, vaig connectar a l'ordinador portàtil el casc de realitat virtual a través del port USB que portava incorporat, i me'l vaig posar.

Immediatament me vaig veure en una sala davant d'una pantalla i amb lap Rop La al meu costat amb la jaqueta i barret negres.

- Estic al ciberespai? – vaig demanar.
- No, el que estic al ciberespai sóc jo – em va contestar –. Açò és el ciberespai, però tu et trobes en el teu despatx, encara que a través del casc que portes te'l puc mostrar.
- I què vas a mostrar-me? – vaig inquirir.
- Com saps – em va relatar – en la meua forma incorporària puc viatjar fàcilment entre diferents universos, i ací te'ls puc mostrar. Mira la pantalla.

I en ella vaig veure el que semblava la silueta de Sara davant de la porta del Gran Basar d'Istanbul. La veia d'esquenes, al mig d'un home i una dona més alts que ella.

- Des d'ahí no puc obtenir hologrames – em va explicar –, sinó únicament les imatges captades per les càmeres que hi han. Ara arribaran a l'abast d'una altra càmera i els podràs veure de front.

Efectivament, la imatge va canviar, i vaig comprovar que era efectivament Sara, al mig del nostre fill Rubèn i de la meua germana Isabel.

- Sembla que quan tu vas faltar – va raonar –, la teua pèrdua compartida els va apropar, de manera que han viatjat junts a Estambul. Ara fixat en el que passa.

Els tres van caminar per un corredor fins arribar a un encreuament on es van aturar un moment, i de sobte va aparèixer una segona pantalla, i vaig veure que en cadascuna d'elles es van dirigir per corredors diferents.

- Són universos alternatius? – vaig suposar.
- Efectivament – em va confirmar –. Ara continua mirant.

I així me vaig adonar que en arribar a respectius encreuaments es tornaven a aturar un moment, i van aparèixer dues pantalles més, i en cadascuna de les quatre caminaven per corredors diferents.

- Bé, ja n'hi ha prou – em va dir lap Rop La –. Com vas a veure, en cada univers bifurcat Sara comprarà un objecte decoratiu diferent, que passarà a adornar la que era la vostra casa en el seu respectiu univers, consolidant així la seua separació.

Així vaig veure com les Sares dels diferents universos adquirien, respectivament, un llamp de peu, un llamp penjant, un plat decoratiu i una estora.

- Has d'entendre – em va raonar – que la bifurcació entre universos es consolida quan es generen canvis permanents. Ara vaig a mostrar-te altra cosa.

Les quatre pantalles van desaparèixer, i va aparèixer una altra en la qual es veien Rubèn, Sara i Isabel en seients contigus del que semblava la cabina d'un avió.

- Estan en l'avió que es dirigeix cap a Estambul – em va explicar lap Rop La –. Afortunadament hi ha càmeres dins de l'avió, el que ens permet veure'ls. Ara fixat en Sara.

Així vaig veure com Sara alçava una mà. I en aquell moment la pantalla es va duplicar, i en tan que en una es rascava el nas, en l'altra baixava la mà sobre la seua cama. Quan la mà amb la que s'havia rascat el nas tornava a dipositar-se sobre la seua cama, les dues imatges van esdevenir idèntiques durant un poc de temps, i de sobte les dues pantalles es van fusionar.

- En aquest cas – va raonar lap Rop La – no s'ha produït cap canvi permanent, i en el moment en que Sara va oblidar que s'havia rascat el nas els dues universos van convergir.
- Però en aquest univers – em vas estranyar – Sara s'ha rascat el nas o no?
- Les dues coses – va asseverar lap Rop La –. Quan Hugh Everett va desenvolupar la seua teoria dels universos paral·lels generats per bifurcacions quàntiques, va considerar que aquesta bifurcació es produïa únicament cap al futur. Però en el meu temps, quan havent desenvolupat la teoria del camp unificat hem entés la dinàmica del multivers, sabem que hi ha una certa simetria temporal, de manera que a més de bifurcacions cap al futur hi ha també convergències d'universos des del passat. La simetria no es completa, clar, per tal com únicament poden convergir universos on no s'han produït canvis permanents de certa entitat. Però, com apuntaves en la teua novel·la curta «[Bifurcació](#)», «els universos solament es podran estabilitzar amb canvis discrets, de certa rellevància. De manera que sense canvis significatius col·lapsaria a l'univers original». De fet, el multivers sembla tenir resistència a multiplicar-se innecessàriament. D'alguna manera, Occam tenia raó.
- «No hi ha que multiplicar els ens sense necessitat» – vaig recordar.
- Ni els universos – va reblar –. I segons les equacions de la seua dinàmica una multiplicació excessiva podria generar perturbacions caòtiques en el multivers. Per això precisament volem evitar que es generalitzen els viatges inter-universos, que podrien generar noves bifurcacions incontrolades.
- Però m'estàs oferint la possibilitat de viatjar a un altre univers per retrobar-me amb Sara – vaig replicar.
- Sí, ara ens resulta fàcil fer-ho – va argüir –. Hem necessitat milers d'anys per desenvolupar la teoria del camp unificar, i milions d'anys més per utilitzar-la per dominar el trasllat entre universos. Inicialment únicament ho podíem fer generant una bifurcació per un viatge al passat, com s'explica en «[Bifurcació](#)» i en la quarta novel·la de la nostra «[Saga de la Tierra errante](#)». Però ara ho podem fer directament, necessitant únicament una font d'energia en els universos d'origen i de destí. Clar que el que siga possible no significa que siga convenient la seua generalització.
- Aleshores el que m'ofereixes és un privilegi exclusiu – vaig objectar.
- Bé, però en tot cas no es podria parlar de «nepotisme», sinó de «autopotisme»: tu ets jo – va justificar –. I sí, és un privilegi, però que no perjudica a ningú. En els universos que t'he mostrat, Sara ha perdut la teua companyia, i la podria recuperar.
- Hauré d'elegir aleshores a quina Sara acompanyaré, deixant a les altres a soles? – vaig lamentar.
- No és així – va refutar –. Això és passat per a mi, i no es pot modificar el passat, sinó únicament generar universos alternatius. En els quatre universos, Sara continuarà sense tu. I tampoc és necessari que decidisques a partir de quin generar un univers

alternatiu. Podem utilitzar un mecanisme quàntic aleatori per determinar a quin univers et trasllades.

- I aleshores – vaig endevinar – em bifurcaré en quatre Rafas que es traslladaran als quatre universos per a generar quatre universos alternatius als quals acompanyaré a Sara.
- Així és – va ratificar lap Rop La –. Únicament hem d'esperar a que hi haja una tempesta elèctrica simultàniament en el teu univers i en els altres quatre.

Quan las Ar A em va avisar des de la pantalla del meu ordinador portàtil, em vaig afaitar completament la barba abans de baixar al pati i entrar en el vehicle per al trasllat inter-universos.

- D'aquesta manera – m'havia indicat lap Rop La – Sara podrà dir que t'ha conegut en un viatge i que es va enamorar de tu perquè li recordaves al seu company desaparegut. Però recorda que, llevat de Sara, Rubèn i Isabel, ningú ha de saber que ets tu. Cal mantenir en secret el teu viatge inter-universos.

Després de fer invisible el vehicle, el vaig enlairar i em vaig dirigir cap a la tempesta. No m'havia canviat de roba, per tal com no anava a sortir a la intempèrie.

lap Rop La havia aparegut al meu costat dins del vehicle.

- Hi haurà la mateixa tempesta en tots els universos? – vaig inquirir.
- Clar – va asseverar –. Els fenòmens meteorològics són independents dels vostres esdeveniments personals.

Aleshores vaig activar el mecanisme quàntic per al trasllat inter-universos i em vaig endinsar en la tempesta, fins que un raig va impactar contra el vehicle.

- Ja hi som – em va informar lap Rop La.
- I m'hauré traslladat als quatre universos? – vaig preguntar.
- Clar – em va confirmar –. Posat el casc de realitat virtual i et mostraré els altres tres.

Així ho vaig fer, i em vaig trobar en una sala amb tres pantalles. En totes tres em veia al menjador amb Sara i Rubèn. En una es veia el llamp de peu, en altra el llamp penjant, i en altra el plat en la paret.

- Aleshores – vaig deduir – en aquest univers estarà l'estora.
- Clar – va ratificar.
- I el que he vist – vaig demanar – és el futur en els altres tres universos?
- Naturalment – va asseverar –. Per suposat, el que no podria mostrar-te és el futur en aquest univers, doncs això podria generar interferències generant altra bifurcació.
- I ara a veure com explique a Sara la meua aparició – em vaig preocupar.
- No et preocupis – em va tranquil·litzar –. las Ar A ja se ho està explicant a ella i a Rubèn des de l'ordinador portàtil.
- I també se ho ha explicat a Isabel? – vaig preguntar.
- No – va respondre –, però l'hem fet arribar la teua col·lecció de contes als quals et retrobes amb Sara, inclosa la narració d'aquests esdeveniments.

- I això no generarà interferències – vaig objectar – en donar-me a conèixer el futur si Isabel me'l trasllada?
- No – va aclarir lap Rop La –, perquè la narració finalitza abans que et trobes amb ella.

Em vaig llevar el casc i vaig posar en marxa el vehicle sortint de la tempesta i tornant cap a la meua casa. El vaig fer descendir fins al pati i de nou el vaig situar sota la parra.

lap Rop La havia desaparegut. Quan vaig anul·lar la seua invisibilitat i sortir del vehicle, me van entrar dubtes de si realment hauria canviat d'univers.

Però aleshores es va encendre el llum del garatge i vaig veure a Sara i Rubèn corrent cap a mi per abraçar-me.